

AZ
UTASOK
JOHN MARRS

PULSE
VÁLOGATÁS

Épp a teljesen automata, önvezető autódban ülsz, amikor hirtelen blokkolnak az ajtózárok, az útvonal megváltozik, és elveszíted az uralmat a jármű fölött. Aztán egy titokzatos hang azt mondja: **„Hamarosan meghalsz.”**

Miközben a vezető nélküli autók egyre inkább az elfogadott, megbízható és a biztonságot garantáló normává válnak, nyolc ember pontosan ebben a rémisztő helyzetben találja magát. Azzal, hogy valaki feltöri a járművek számítógépes rendszerét, az autókban ülők végzetes ütközési pályára kerülnek. Az utasok: egy kiöregedett tévésztár, egy fiatal terhes nő, egy rokkant háborús hős, egy férje elől menekülő, bántalmazott feleség, egy illegális bevándorló, egy férj és a felesége, valamint egy öngyilkosságra készülő férfi.

Közben az utasok autóiban elrejtett kamerák világszerte emberek milliói számára közvetítik a rémületüket és kétségbeesésüket. De a közvélemény akkor mutatja meg igazán a valódi arcát, amikor felteszik nekik a kérdést:

„Kit mentünk meg közülük? ...És kivel végezzünk először?”

JOHN MARRS

Londonban és Northamptonshire-ben élő és dolgozó író. Huszonöt éven át szabadúszó újságíróként számos országos lapnak és magazinnak készített interjúkat a televíziós, filmes és zenei világ hírességeivel. Jelenleg főállású szerzőként dolgozik.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.johnmarrsauthor.co.uk

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Gyors tempójú thriller, amely egyben erkölcsi és etikai kérdéseket feszeget... Marris feszültségteremtő ereje most is kiválóan működik. Leköti az olvasót, ugyanakkor a modern társadalom hihető, kemény kritikáját is kínálja ezen a sötét, mégis szórakoztató történeten keresztül. Ezek után sosem lesz ugyanolyan érzés a vezetés.”

LA TIMES

„Imádtam! Beszippantott, és egészen a végéig lekötött. Volt néhány megdöbbentő pillanat, amikor szó szerint leesett az állam. Az a fajta könyv, amit a körmét rágva olvas az ember.”

USA TODAY

„John Marris nemcsak az írott szó mestere, hanem kivételes tehetsége van a szereplők megformálása, a fordulatos cselekményszövés, a feszültségteremtés, az aktuális témák és az intelligens stílus terén is. Minden alkalommal képes valami eredendően egyedit alkotni.”

TOTALLY BOOKED

„A hollywoodi filmzene szinte hallható a háttérben, ahogy az akció kibontakozik; a cselekmény fordulatai lebilincselőek... Igazi szórakoztató kasszasiker a javából. Már csak a katasztrófa előtti szokásos lassított felvétel hiányzik.”

KIRKUS REVIEWS

JOHN MARRS

AZ

UTASOK

← részlet →

1. fejezet

< Jegyzetek >

1. Beprogramozni az útvonalat Ben munkahelyére.
2. Az Uberen „vendég” fiókot használni, nem a saját nevemet!
3. Ben munkahelyi parkolójába hívni a kocsit, onnan munkába vitetni magam.
4. 10 óra tájban üzeneteket küldeni Bennek.
5. Dél körül felhívni a főnökét.

CLAIRE ARDEN

Mire a bejárati ajtó becsukódott, a kocsit már leparkolt Claire Arden háza előtt, és türelmesen várt rá.

A nő az ajtó előtti kis előtérben időzött, a telefonja képernyőjén újra elolvasta a korábban készített jegyzeteit, míg végül meghallotta a riasztóberendezés bekapcsolását jelző halk sípolást. Lopva körbelesett a kertvárosi házak során. Peterborough-ban sok az ehhez hasonló negyed. A huszonhetes szám alatt lakó Szundrádzs volt az egyetlen szomszéd, aki szintén kint volt már az utcán, és négytagú, zajos családját úgy terelgette a közelben parkoló kocsihoz, mint birkanyáját a pásztor. Amikor a férfi észrevette a fiatal nőt, halvány kis félmosollyal és kényszeredett, bágyatag intéssel üdvözölte. Claire hasonlóan viszonzta a köszönést.

Közben eszébe jutott a Szundrádzs és Siobhan tizenötödik házassági évfordulóján tartott buli tavaly tavasszal.

Kerti grillpartit rendeztek, és majdnem az egész utca náluk nyüzsgött. Szundrádzsnak mégis sikerült alkalmat találnia arra, hogy részegen sarokba szorítsa Claire-t a földszinti fürdőszobában, és felvesse, hogy ha ő és a férje, Ben, valaha is úgy éreznék, hogy jó lenne befogadni egy harmadik személyt is a hálószobájukba, akkor csak nyugodtan forduljanak hozzá. Claire udvariasan visszautasította a gáláns ajánlatot, mire Szundrádzs pánikba esett, és könyörögve kérte, hogy ne árulja el Siobhannak. Claire megígérte, és komolyan is gondolta. Még Bennek sem mondta el. Claire fogadni mert volna, hogy az utca minden egyes lakójának megvolt a maga titka, a maga rejtegetnivalója, és ez alól ő sem volt kivétel. *Sőt! Ő a legkevésbé.*

Ahogy Szundrádzs kocsija kigördült a kis zsákutcából, Claire vett néhány mély, megnyugtató lélegzetet, aztán kételkedve a saját kocsija felé nézett. Ben három hete lízingelte, de ő még mindig kínlódott azzal, hogy megszokja a sok új funkciót. A legnagyobb különbség a régi autójukhoz képest az volt, hogy ebbe már nem szereltek be se kormányt, se pedáلت, és a kézi vezérlés még csak nem is volt opció. A kocsi teljes mértékben sofőr nélkül működött, és ez megrémítette Claire-t.

Elbűvölten figyelték a kocsi érkezését, amikor az kiszállította magát a házukhoz, és leparkolt a felhajtón. Ben megérezte Claire nyugtalanságát és vonakodását, és rögtön megnyugtatta, hogy ezt a kocsit bárki el tudja vezetni. Annyira pofonegyszerű, hogy még a „hülye” is képes rá. Amikor ezt mondta, épp a saját személyes beállításait adták meg egy alkalmazáson keresztül, és Claire haragos tekintettel csapott nagyot a karjára. A férfi erre hevesen tiltakozott, hogy esze ágában sem volt arra célozni, hogy Claire hülye lenne.

– Nem szeretem, ha nem én vezetem a kocsit, amiben ülök – mondta első útjukon, az orvosi rendelő felé menet. Szorongva kapaszkodott az ülésbe, amikor az autó inde-

xelni kezdett, és teljesen saját elhatározásából megelőzött egy másik kocsit.

– Azért, mert te kontrollmániás vagy – mondta Ben. – Meg kell tanulnod bízni azokban a dolgokban, amelyeket nem te irányítasz. Emellett szinte nulla a biztosítása, és el kell kezdenünk spórolni, nem igaz?

Claire vonakodva bólintott. Ben az a fajta ember volt, aki imádta a részleteket, ezért aztán időt és erőt nem kímélve kutatta a megváltozott körülményeiknek legjobban megfelelő járművet. Az elmúlt pokoli hónapok után Claire örömmel látta, hogy a férfi lassan visszanyeri régi önmagát. A férje megkísérelte bevonni a keresésbe, javasolta például, hogy a nő válassza ki a kocsi színét és az üléshezátot. Ő viszont kijelentette, hogy ez tipikus szexista gondolkodásra vall, mondván, az autóvásárlás „férfimunka”, míg a nők csak esztétikai kérdésekben képesek dönteni. Az utóbbi napokban Claire gyakran azon kapta magát, hogy ráförmed a férfira. Pedig Ben nem is tett vagy mondott semmi rosszat, és a nő rendszerint mindjárt meg is bánta e kirohanásokat. Ettől függetlenül újra és újra felcsattant, és attól félt, hogy a férfi val szembeni csöndes neheztelése lassacskán közeledik a hangos kitöréshez.

Claire tekintete egy pillanatra a kocsi hátuljára tévedt, de aztán apró rúgás érte a veséjét, és ettől visszatért a révedezé-séből a valós világba.

– Jó reggelt – suttogta, és óvatosan megdörzsölgette gömbölyödő pocakját. Aznap reggel ez volt TATE baba első jelzése. A becenevet akkor adták neki, amikor a szülésznő tájékoztatta őket, hogy a kisfiú körülbelül negyvenöt dekát nyomott a vizsgálatkor, vagyis ugyanannyi volt a súlya, mint egy zacskó Tate & Lyle kristálycukornak. Azonban ami viccnek indult, valahogy megragadt, és most már komolyan fontolgatták, hogy ez lesz a neve.

Amennyiben minden a tervek szerint halad, két hónap múlva Claire életében először anya lesz. Dr. Barraclough

figyelmeztette, hogy a magas vérnyomása miatt létfontosságú a stresszmentes életmód. Könnyű azt mondani! Az elmúlt néhány órában ez egyenesen lehetetlenné vált.

– Menni fog! – mondta hangosan, és kinyitotta a kocsiajtót. A jobb első ülésre letette a táskáját, aztán előbb a fenekét betolva ő maga is óvatosan beült. A kismamapocakja sokkal korábban kezdett dudorodni, mint a barátnőinek, amikor ugyanennyi idős terhesek voltak, és néha úgy érezte, mintha egy elefántbébit cipelne. A teste folyamatos ellentmondásban volt önmagával, egyes helyeken megereszkedett, míg máshol olyan feszessé vált, hogy majd kirepedt.

Egy gombnyomással bezárta a kocsiját, és szembe fordult a retinaletapogató készülékkel. Ahogy egy gyors pillantást vetett a tükörbe, megállapította, hogy kék írisze körül a szeme fehérje rózsaszínes árnyalatot öltött, míg a szeme alatti sötét karikák az alapozó ellenére is láthatóak maradtak. Reggel nem használta a hajvasalót, így szőke frufruja lazán rálógott a szemöldökére.

Amint a szkennelés megerősítette, hogy Claire regisztrált Utas, az elektromos motor csöndesen életre kelt, és a műszerfal konzoljának közepén felvillantak az operációs rendszer fehér és kék fényei. – Ben munkahelye – adta meg az úti célt Claire, és a képernyőn máris megjelent egy háromdimenziós térkép, amely az otthonukat a városon kívül elhelyezkedő irodaházzal összekötő útvonalat mutatta.

A kocsij elindult, és a nő összerezzen, mert a hangszóróból minden figyelmeztetés nélkül felharsant egy 1990-es évekbeli rocksláger. Claire ki nem állhatta Ben szörnyű zenei ízlését, a lejátszási listáit és a hangerőt, amelyen bömböltette a számokat. De azt majd még meg kell fejtenie, hogy hogyan írja felül a férfi beállításait, és hozza létre a saját lejátszási listáját. Aztán felhangzottak egy régi Arctic Monkeys-szám nyitótaktusai – Ben egyik nagy kedvence –, és Claire képtelen volt visszatartani a könnyeit. A szám minden egyes szavát kívülről tudta.

– Miért tetted ezt velünk? – zokogta. – Miért pont most?

Aztán megtörölte a szemét és az arcát, kikapcsolta a zenét, és feszült, várakozásteli csöndben utazott tovább. Ismét végigfutotta a tennivalók listáját – annyi minden volt, amit még a délelőtt folyamán el kell intéznie ahhoz, hogy az egész dolog működjön! Közben egyre ismételte magában, hogy mindent, amit tesz, a jó cél érdekében teszi: Tate-ért. És bármennyire is vágyott rá, hogy majd a kezébe foghassa, a lelke mélyén azt akarta, hogy a baba örökre biztonságban maradjon odabent, a pocakjában, ahol mindig meg tudja védeni a világot minden kegyetlenségétől.

Claire előrenézett, ki, a szélvédőn keresztül, és a jármű épp abban a pillanatban váratlanul jobbra fordult, vagyis a Peterborough külkerületében álló irodával épp ellentétes irányba tartottak. A nő hunyorogva ránézett a GPS-térképre, de valójában teljesen biztos volt benne, hogy megfelelően programozta be az úti célt. Aztán eszébe jutott, hogy Ben említett valami ilyesmit. A vezető nélküli autók néha alternatív útvonalakat választanak, ha észlelik, hogy lelassult előttük a forgalom. Claire remélte, hogy ezzel nem veszít túl sok időt. Minél előbb száll ki a kocsiból, annál jobb.

Ebben a pillanatban a konzol váratlanul alapértelmezett állapotra váltott. Claire egy kicsit tétovázott, majd óvatosan ide-oda bökött az ujjával, taláломra rákoppintott az ikonokra, megpróbálta megkeresni az újraindítás módját. De semmi sem történt.

– A fene egye meg! – mormolta magában. Ha valami nem hiányzott ma, akkor az ez volt. Hogy egy hibás kocsit utasa legyen. Az autó valóban másik útvonalat választott, és egy felhajtón haladva rátért egy gyorsforgalmi útra, amelyről Claire tudta, hogy még messzebb viszi a céljától.

Nyugtalankodni kezdett. – Mi van már?! – kérdezte hangosan, magában pedig átkozta Bent, hogy rábeszélte egy olyan autóra, amelyben egyszerűen nem volt kézi vezérlés. További gombokat keresett és nyomott meg, abban

a reményben, hogy történik valami, ami lehetővé teszi, hogy átvegye a jármű fölött az irányítást, és kiadja a parancsot, hogy húzódjon le az út szélére.

– Alternatív úti cél programozása – hangzott fel váratlanul egy kellemes női orgánus, amelyről Claire tudta, hogy a jármű operációs rendszerének hangja. – Új útvonal tervezése. A kiválasztott cél elérése két óra harminc perc múlva.

– Micsoda? – hüledezett Claire. – Az nem lehet! Hová megyünk?

Az autó ekkor megállt egy közlekedési lámpánál, és a nő egyből megragadta az alkalmat, hogy kiszálljon. Gyorsan kikapcsolta a biztonsági övét és megnyomta az ajtónyitó gombot. Amint kint lesz, összeszedi magát, és újragondolja a tervét. Azzal tisztában volt, hogy bármit is talál ki, a kocsit semmiképp sem hagyhatja magára. Az ajtó azonban szilárdan tartotta magát. Claire egymás után többször is megnyomta a gombot, de bármilyen erősen nyomta is az ajtót, az meg se mozdult. A baba újra rúgott egyet.

– Minden rendben lesz, minden rendben lesz – ismételte, mintegy mindkettőjüket próbálva győzködni, hogy ki tud szabadulni.

Claire a mellette álló autó felé fordult, és integetni kezdett az Utasnak, hogy felhívja magára a figyelmet, de a férfit túlságosan lekötötte egy film, amit az okosszélvédőn nézett. A nő egyre vadabban, egyre kétségbeesettebben hadonászott, míg végül a másik kocsi Utasa felé fordította a fejét, de ekkor Claire ablakai egy szempillantás alatt elsötétültek. A biztonsági vezérlést valahonnan távirányítással állították be, és most már senki sem láthatta, mennyire kétségbeesett.

Claire-t halálos rémület fogta el, amikor végre rájött, hogy mi történt. Valaki más irányította az autóját!

– Jó reggelt, Claire – szólította meg egy férfihang a hangszórókon keresztül, mire a nő önkéntelenül felsikoltott. A hang nyugodt, szinte barátságos volt, de Claire határozottan nem örült neki, hogy hallja. – Feltehetően ráébredt, hogy

a járműve már nem a maga irányítása alatt áll – folytatta a férfi. – Ettől a pillanattól én döntöm el, hogy hová megy.

– Ki maga? – kérdezte Claire. – Mit akar tőlem?

– Jelenleg ezek a dolgok nem számítanak – felelte a hang.

– E pillanatban magának csak annyit kell tudnia, hogy inentől számítva két óra és harminc perc múlva valószínűleg meghal.

2. fejezet

ROUTE MASTER 2000

HÁZSZÁM:

ismeretlen

UTCA:

ismeretlen

IRÁNYÍTÓSZÁM:

ismeretlen

ALTERNATÍV CÉL ADATAI:

56.0006°N, 3.3884°W

JUDE HARRISON

Jude Harrison a faltól a kocsijához vezető töltő zsinórját szemlélte.

Nem volt biztos benne, mennyi ideje ült így, a töltőpontra meredve, vagy hogy az miért vonzotta ennyire a figyelmét. Aztán ráébredt, hogy elszaladt az idő, és megnézte az órát a műszerfalon. Ha be akarja tartani az eredeti menetrendet, akkor jó lesz, ha hamarosan indul. Az akkumulátor kijelzőjére pillantott. Még tíz perc, és készen van. Az előtte álló úthoz nem kellett teljes töltés, de Jude azonnal nyugtalanodni kezdett, amint a töltöttség háromnegyed alá ment.

A szupermarket parkolójában álló kocsik többsége okosabb módon töltött: közlekedési lámpáknál, körforgalmaknál, parkolóknban, sőt a gyorséttermek autós kiszolgáló ablakainál, az aszfaltba épített töltőpontokon keresztül. Jude a kormány nagy felhajtással reklámozott „közúti forradalmának” kezdetén vette vezető nélküli autóját. Egyik napról a másikra sofőrből Utassá vált, vagyis olyasvalakivé, akinek

a járművében semmilyen lehetőség nem állt rendelkezésre ahhoz, hogy ember vegye át fölötte az uralmat. Minden döntést az autó hozott. A legtöbb járműhöz képest a kocsija típusa elavulttá vált, hamarosan nem is fogja már automatikusan letölteni a működéséhez szükséges szoftver frissítéseit, és Jude majd arra kényszerül, hogy korszerűbb modellt vegyen. Különbéféle pénzügyi ösztönzőket ajánlottak neki egy fejlettebb, modernebb modell megvásárlásához, de visszautasította. Értelmetlen lett volna olyasmire költenie, amit úgysem fog sokáig használni.

Jude gyomra mély, dörmögő hangon megkordult, emlékeztetve rá, hogy éhes. Tudta is, hogy muszáj lesz ennie valamit, hogy megőrizze az erejét, és sikeresen átvészelve a délelőttöt. De nem volt étvágya, és még a csokis nasit sem kívánta, amit a maga mellett az ülésre tett táská oldalzsebében tartott. Kiszállt az autóból és bement a szupermarketbe, de nem az élelmiszeres polcok, hanem a mosdó felé vette az irányt. Könnyített magán, utána megmosta a kezét és az arcát, és megszáritkozott a falra szerelt gépnél. Elővett a zsebéből egy eldobható fogkefét, amely olyan fogkrémmel volt átítatva, ami rögtön habzani kezdett, amint összekeveredett a nyálával. Nekilátott, hogy megmossa a fogát.

A tükör fölötti éles fény visszaverődött a fejbőréről, s így hangsúlyosabbá vált, hogy mennyire megritkult a halántéka körül a haj. Nemrégiben rászokott, hogy inkább tüskésre nyíratta, semmint megpróbálja valami frizura fésülésével elrejtetni. Eszébe jutott, hogy az apja neki is meg a fivérének is elmondta, hogy ő maga harmincéves kora táján kezdett kopaszodni. Látszott, hogy Jude ebben az apja nyomdokaiba lép. A barátai gyógyszert szedtek, hogy megőrizzék a hajukat, de Jude erre nem volt hajlandó, mint ahogy arra sem, hogy a népszerű kozmetikai eljárások valamelyikével éljen. Még az alsó fogsorában sem korrigáltatta a két szorosan és ferdén egymás mellett álló, és ezért egymást fedő fogát, ezért mindig összeszorított szájjal mosolygott.

Több napja nem borotválkozott, és emiatt amúgy is barnás bőre csak még sötétebbnek tűnt. Fáradtsága ellenére a szeme fehérje tiszta és fényes maradt, amitől zöld írisze az érett zöldalma színére hasonlított. Tenyerét a pólójára nyomta, és ujjjaival kitapogatta a gyomra és a bordái körvonalát. Nagyon is tudatában volt, hogy mennyit fogyott a múlt hónapban, és a rá nehezedő nagy nyomást okolta, a rengeteg szervezést, hogy a mai nap sikeres legyen.

Automatikusan a csuklójára nézett, mert elfelejtette, hogy már rég nem használja az óráját. Az óra különböző adatokat gyűjtött: mérte a pulzusát és a hőmérsékletét, hogy meghatározza az anyagcseréje gyorsaságát, mérte a vérnyomását és még sok egyéb dolgot, amelyekről Jude valójában tudni sem akart. Nem volt szüksége a digitális kijelzőn megjelenő számadatokra, hogy tisztában legyen vele, mekkora stressz nehezedik rá.

Visszatért az autójához, és miután meggyőződött arról, hogy az akkumulátor száz százalékon áll, kihúzta a töltőt, vett néhány mély lélegzetet, majd beszállt, és közölte a jármű hangvezérlésű kezelőegységével, hogy mi lesz a következő célja.

A kocsí komótosan megindult a kertvárosi utakon. Negyven kilométer per órás sebességnél sehol sem ment gyorsabban, míg Jude azon tűnődött, hogy mennyire élvezte régen, amikor kizárólag ő irányította a kocsiját. A tizenhetedik születésnapján szerezte meg a jogosítványát, és akkor ezt az elképzelhető legnagyobb eredménynek érezte. Úgy gondolta, ez adta meg neki a várva várt szabadságot. Attól fogva bármikor elmehetett a faluból, ahol született és nevelkedett. Többé már nem szorult rá a szórványosan közlekedő buszokra, vagy arra, hogy a szülei vagy a testvére fuvarozzák ide-oda, hogy lásson egy keveset a világból. Cseppet sem találta megnyugtatónak, hogy manapság már egy tizennégy éves gyerek is egyedüli Utas lehet a teljesen

önjáró járművekben. Úgy érezte, mintha valamiféle csalás lenne a dologban.

Az is eszébe jutott, hogy volt idő, amikor az ilyen utakat, mint amin most haladt, reggelente legjobb volt elkerülni, mert a csúcsforgalomban hatalmas dugók keletkeztek, és a kocsik csak lépésben haladtak. Manapság az autók könnyedén, egyenletes sebességgel gördültek végig az utcákon. Egy belső hálózaton keresztül kommunikáltak egymással, hogy a lehető legjobban lecsökkentsék a torlódásokat és a dugók kialakulását. Bármennyire is neheztelt ezekre az autókra, el kellett ismernie, hogy volt néhány előnyük is.

A műszerfal nagy részét egy hosszú hangprojektor és egy nagyméretű, interaktív OLED-képernyő foglalta el, amin a tévénézésétől kezdve az e-mailek olvasásán át a közösségi médiában található bejegyzésekig és az egyéb olvasnivalóig bármit választhatott. Legörgetett, mígnem megtalálta a „Családi nyaralások” feliratú kék mappát. Belépve megkereste a „Görögország”-almappát, és megjelent egy sor videó. Kiválasztotta az „Étterem” címűt, és elindította.

A szupernagy felbontású kép olyan kristálytisza volt, hogy egészen azt a hatást keltette, mintha ő maga is ott lenne a képernyőn megjelenő étterem teraszán, a nyugágyban. Stephenie mellett hevert egy puha, vastag pulóverbe burkolózva, miközben együtt élvezték a lenyugvó napot és az eléjük táruló csodás látképet. A kamera lassan pásztázott balról jobbra, majd ráközelített az előttük húzódó félhold alakú öbölre és a vízből kiemelkedő lakatlan szigetekre. Fölöttük csak néhány kékesen-narancsosan fénylő felhő lebegett, mégis árnyékba borították a szigeteket.

– Látod azt a hajót a távolban? – kérdezte a lány. – Ott ni, a sziget mögött! Épphogy kilátszik a tatja.

– Á, igen, látom – mondta ki Jude a videón megszólaló hanggal együtt. Kívülről tudta a párbeszédet, és némán, csak a szája mozgásával, a lány szövegét is elmormolta hozzá.

– Egyszer majd benevezünk egy világ körüli utazásra – mondta éppen. – És a nyugdíjas éveinket azzal töltjük, hogy minden óceánon és földrészen megnézzük a naplementét. Mit szólsz hozzá?

– Tökéletes terv – válaszolta Jude. – Egyszerűen tökéletes! – Valójában csak nemrég jött rá, hogy a „tökéletes” milyen lehetetlen fogalom.

Bezárta a mappát, és a képernyő segítségével kissé lejjebb vette az autóban a hőmérsékletet. A tavaszi reggel melegbbnek bizonyult, mint ahogy azt az időjárás-előrejelzés megjósolta. Mindazonáltal a kijelző továbbra is makacsul huszonnégy fokon állt.

– Autó! – szólalt meg Jude. Sok okosautó-tulajdonossal ellentétben, ő nem adott személynevet az operációs rendszernek. – Kapcsold be a légkondit!

Semmi sem történt. A jármű rendszerint minden feladatot teljesített, és egyedül Jude hangjának felismerésére programozták.

– Autó! – ismételte meg határozottabban. – Nyugtázd a kérést!

Ekkor sem történt semmi.

A szoftverhibát átkozva Jude feltúrta az ingujját, hogy kissé lehűljön. Aztán előhúzott egy vezeték nélküli billentyűzetet az ajtó oldalzsebéből, bejelentkezett, és írni kezdett egy e-mailt. Úgy döntött, hogy inkább ezt az idejétmúlt módszert használja, és inkább begépel, minthogy diktálná, vagy videófelvétel formájában küldené az üzenetet.

– Kedvesek! – kezdte. – Elnézést kérek a körlevélért, de...

– Jó reggelt, Jude!

– A rohadt! – bukott ki Jude-ból hangosan, és a billentyűzetet a lábtérbe pottyantotta. Gyorsan körbenézett, mintha arra számított volna, hogy egy másik Utas rejtőzködik valahol.

– Hogy érzi magát? – folytatta a hang.

– Kösz... jól – válaszolta Jude. – Kivel beszélek, és hogyan szerezte meg a számomat? – ránézett a képernyőn a telefon ikonjára, de az ki volt kapcsolva.

– Jude, figyeljen jól! – folytatta a hang nyugodtan. – Megközelítőleg két és fél óra múlva meghal.

– Micsoda? – pislogott a férfi.

– A GPS-be programozott úti célt mindjárt felülírja egy másik, amelyet én választottam.

Jude tekintete a műszerfalra esett, ahol már meg is jelentek a koordináták a képernyőn.

– Na de komolyan! Mi folyik itt? – kérdezte Jude. – Ki maga?!

– Hamarosan a továbbiakat is megtudja, de egyelőre dőljön hátra, és élvezze ezt a gyönyörű tavaszi reggelt, mert valószínűleg ez lesz élete utolsó napja.

Majd váratlanul bekapcsolt a kocsis biztonsági rendszere, az ablakok kívülről átláthatatlanná váltak, innentől fogva tehát senki sem tudhatta, hogy Jude csapdába esett az autójában.

3. fejezet

Essex Herald
&
Post Online

Essex Herald & Post Online

Britannia egyik legimádottabb színésznője fiatal, rákos betegeket látogat meg a mai nap folyamán egy essexi kórházban.

A 78 éves Sofia Bradbury a Sarolta Hercegnő Kórház nemrég megnyitott új szárnyát látogatja meg, melynek építésére több millió font támogatást szerzett a három éven át tartó adománygyűjtő kampány során.

SOFIA BRADBURY

– Mondd már, hová kell mennem, mert az istennek se jut eszembe! – csattant fel Sofia Bradbury.

– Már megint elfelejtetted? – szörnyülködött Rupert elkeseredetten.

Sofia nem volt abban a hangulatban, hogy lekezeljék. A reggeli közben egy pohár brandyvel lenyelt fájdalomcsillapító és gyulladáscsökkentő tabletták nem sokat enyhítettek a deréktáji csigolyakopás miatti kínjain. Az sem segített, hogy meghibásodott a hallókészüléke, emiatt egyes szavakat nehezebben értett meg.

– A kórházba mész, emlékszel? – mondta Rupert enyhe kimerültséggel a hangjában. – Nyugtass meg, hogy a kocsidban ülsz.

– Nem. Egy kurva úrhajóban vagyok. Mégis hol lennék?

– Elküldöm a címet a GPS-ednek.

– A micsodámnak?

– Ó, te jó ég! A képernyődön látható térképnek!

Sofia szeme előtt, a középső konzolon megjelentek a koordináták, ő meg csak nézte, ahogy a gép megtervezte az útvonalat, amelyen a járművének haladnia kellett a Londonhoz tartozó Richmondban lévő otthonától. A kocsí sirályszárnya automatikusan leereszkedett és bezáródott, majd a jármű zajtalanul elindult. Csak a vastag abroncsok alatt megroppanó kis kövek hangja volt hallható, ahogy az autó végiggurult a hosszú, kavicsal szórt felhajtón.

– És mondd csak, miért is megyek oda? – kérdezte Sofia.

– Pedig reggel már elmondtam neki – jött Rupert hangja halkán a távolból. Sofia sejtette, hogy a nőies modorossággal viselkedő fiúhoz beszélhetett, aki az irodában gyakor-nokoskodik. Rupert riasztó sebességgel fogyasztotta az asz-szisztenseket, gondolta Sofia, és ezek a fiúk mind nagyon hasonlítottak egymáshoz: szűk pólót, szűk farmert hordtak, és kivétel nélkül mind hihetetlenül cingár volt.

– Rupert, az ügynököm és a PR-osom vagy, ha kérdezek tőled valamit, elvárom, hogy válaszolj!

– Fialat, rákos betegekkel találkozol és ismerkedsz meg.

– Ó, tudom már! – Némi aggodalom futott át az arcán, amitől enyhe ráncba húzódott a homloka. Az arcizmai azonban még mindig meglehetősen érzéketlenek voltak a bőrgyógyásznál kapott múlt heti kezelés óta, és a szája fölötti részeken semmit sem érzett.

– Ez ugye nem az a fajta esemény lesz, ahol senki sem tudja, hogy ki a fene vagyok?

– Persze hogy nem.

– Nekem te itt ne perszézz úgy, mintha ez még sosem fordult volna elő! Emlékszel, amikor elmentem Coventryben abba az iskolába, és mindenki túl fiatal volt ahhoz, hogy felismerjen? Micsoda szégyen! Megalázó volt. Azt hit-ték, én vagyok a Mikulás felesége.

– Ilyesmiről szó sincs. Ahogy már korábban elmagyaráztam, itt tinikorú betegekkal találkozol. Biztosítottak róla, hogy mindannyian az *Úr és idő* nagy rajongói.

– Azt már vagy tíz éve forgattam! – legyintett Sofia.

– Kizárt! Nem lehet, hogy olyan rég volt!

– Lehet, hogy hetvennyolc éves vagyok, de szenilis még nem! Tisztán emlékszem rá, mert az volt az utolsó alkalom, hogy főműsoridőben futó tévésorozatban szereztél nekem szerepet. Ezt aligha felejténém el, nemdebár?

Annak ellenére, hogy vagy tucatszor elolvasta a forgatókönyvet, Sofiának még forgatás közben sem volt fogalma róla, hogy miről szólt a népszerű sci-fi széria. Mindössze annyit tudott, miközben a zöld háttér előtt menekült egy botra erősített teniszlabdát szorongató férfi elől, aki a kamera látókörén kívül követte, hogy az utómunkák során majd valahogy még hozzáadják a képekhez egy földönkívüli lény fejét. Nem mintha Sofia valaha is megnézte volna a kész filmet. Elvértve nézte meg a saját munkáját, és ahogy korosodott, egyre ritkábban. Nem töltötte el jó érzéssel, hogy látja magát megöregedni.

Az utóbbi időben a szerepek egyre szórványosabban jöttek, és amit felkínáltak, az is mind lejárt lemez volt. Sofia úgy próbált meg a figyelem középpontjában maradni, hogy néhány hallgatói filmprojektnél elengedte a gázsiját, és szélében-hosszában turnézott az országban a *Macbeth* és *A vihar* elismert, vidéki produkcióival. Hatalmas összegeket ajánlottak fel neki, hogy csatlakozzon két régóta futó szappanopera szereplőgárdájához, de semmi kedve nem volt hozzá, hogy turiból öltözködő, sminket alig használó nagymamákat játsszon, és habozás nélkül elutasította mindkét ajánlatot.

Aztán azzal vigasztalta magát, hogy felvarratta az arcát és a mellét egy Harley Street-i sebésznel. Így már csak a keze fején látszó ráncok árulkodtak valódi koráról.

– Oscar, te meg mit ettél? – szólt oda szemrehányóan a mellette alvó fehér pomerániai törpescpicnek, és megpró-

bálta elhessegetni a kutyából áradó bűzös gázokat. Oscar egy pillanatra kinyitotta egyik barna szemét, majd újra behunyta, miután közelebb bújt úrnője combjához.

Sofia kikattintotta klasszikus Chanel-kézitáskája csatját, és elővett egy kompakt tükröt. Újabb vérvörös réteget vitt fel az ajkára. Ez a szín már-már a védjegyének számított. Kedvetlenül megállapította, hogy a rúzs függőleges vonalakban mutatkozott meg a bőrén. Hunyorogva szemlélte fakó-szürke szemét, és gondolatban megjegyezte magának, hogy szól Rupert asszisztensének, nézzen utána, milyen orvosi eljárással lehet csökkenteni a szem teljes homályát. Számba véve a sminkjét, mesterségesen kiugróvá tett arccsontját, a póthajat és megnagyobbított mellét, egy pillanatra elgondolkodott azon, hogy vajon a régi Sofia Bradburyból mára már csak az ambíciója maradt-e meg, vagy valami más is.

– Van olyan új forgatókönyved, amibe belenézhetnék? – kérdezte.

– Felbukkant pár, de nem hiszem, hogy neked valók lennének.

– Ezt talán nekem kellene megítélnem, nem?

– Nos, az egyik egy súlyos rákban szenvedő, öregedő prostituált, egy régóta futó kórházi sorozatban, a másik egy lánybanda videóklipje. Ebben te egy... szellemet játszánál.

– Ó, az isten szerelmére! – sóhajtott fel Sofia. – Szóval vagy szétvetett lábbal fekszem a halálos ágyamon, vagy visszajárok a sírból. Néha elgondolodom, hogy mi értelme ennek az egésznek.

– Átküldöm az anyagokat a kocsidnak, és amíg utazol, átnézheted őket.

Mire Sofia elhúzta volna a száját, már meg is jelent a szereplők vázlatos ismertetése a szélvédőn, amely egyetlen gombnyomással panorámamonitorrá és televízióvá változott. Csak az első sorokat kellett elolvasnia ahhoz, hogy mindkettőt azonnal elutasítsa.

Neki nem a gázsi kellett, hanem az elismerés, a megbecsülés. Közel sem érte be azzal, hogy évente meghívják valami sci-fi kongresszusra vagy különféle televíziós beszélgetőműsorokba. És kimondottan bosszantotta, hogy a Brit Film- és Televíziós Művészeti Akadémia még mindig nem ajánlta fel neki az élethosszig tartó tagságot, annak ellenére, hogy már hétéves korában színre lépett.

Vagy talán tudják? – hasított belé hirtelen. *Netán suttnak róla valamit itt-ott? Tudja a BAFTA, hogy mit csináltál, és azért büntet?* Sofia gyűlölte ezt a belső hangot. Lassan négy évtizede kísértette. Igyekezett ugyanolyan gyorsan kiverni a fejéből, amilyen gyorsan megszólalt.

Fájó hátát nekitámasztotta az ülés támlájának, megnyomott egy gombot, mire a beépített gép finoman, mélyre hatoló rezgésekkel masszírozni kezdte. Töltött magának még egy brandyt a karfába épített hűtőből. Sofia mély meggyőződése volt, hogy a vezető nélküli autókban az a legjobb, hogy az ember legálisan ihat és „vezethet”. Manikűrözött körmeit finoman végighúzta a puha borjúbőrön. Megkocogtatta az ébenfa burkolatot, és meztelen talpát belesüppesztette a padlót borító vastag, perui vikunyagyapjú-szőnyegbe. Sofőrjétől megszabadulva megengedhette magának a csúcsmínőségű Imperial GX70 modellt, a piac legdrágább önműködő személyautóját. Fogalma sem volt, hogyan működik egy ilyen kocsi, és nem is érdekelt. Amíg Rupert garantálta, hogy időben eljut A-ból B-be, addig semmi más nem számított.

– Rupert? – kérdezte tétován. – Itt vagy még?

– Hogyne. Segíthetek valamiben?

– Mondd csak, eljön... ott lesz... *Patrick is?*

– Igen, a nálunk nyitott fiókja és a te naptárad össze van kapcsolva. Szólt, hogy érdeklí az esemény, és szeretne részt venni, úgyhogy kocsit foglaltam, ami majd kimegy érte a golfpályára. A kórházban találkoztok.

Sofia nem felelt. Hagyta, hogy Rupert szavai a levegőben lógjanak, tudva, hogy milyen bonyodalmakkal járhat a férje látogatása a kórházban.

– Majd később hívlak – mondta halkán, és a férfi válaszát meg sem várva letette a telefont. A körme egészen mélyen belevájt a tenyerébe, és mire észrevette, már majdnem felszakadt a bőre, és kis híján vérezni kezdett.

– Jó reggelt, Sofia – szólalt meg a hangszóróban egy ismeretlen férfihang. A színésznő a konzolra nézett, arra gondolt, hogy talán véletlenül hozzáért valamihez, és felvett egy bejövő telefonhívást.

– Rupert? Miért beszélsz ilyen furcsa hangon?

– Nem Rupert vagyok – válaszolta a hang. – És talán meglepődik, ha megtudja, hogy a járműve már nem a maga irányítása alatt áll.

– Drágám, ezt a kocsit én soha nem irányítottam! – nevette Sofia. – Erre valók az *embereim*. Ők gondoskodnak róla, hogy a technikai dolgok simán működjenek körülöttem.

– Sajnos, én nem tartozom az emberei közé. Mindazonáltal, most én döntöm el, hogy hová megy.

– Gratulálok! Most pedig abbahagyná ezt az ostoba játékot és kapcsolná Rupertet?

– Rupertnek ehhez semmi köze, Sofia. Átprogramoztam az autóját, hogy máshová vigye, mint ahová eredetileg készült. És nagyon valószínű, hogy két óra harminc perc múlva maga meghal.

– Elolvastam a forgatókönyvet, angyalom – sóhajtott egy nagyot Sofia. – És nem vagyok hajlandó semmiféle büdös kurvát játszani a szombat esti kórházi sorozatban. Én Sofia Bradbury vagyok, és azt hiszem, Sofia Bradbury ennél egy kicsit többet ér.

– Hamarosan újra jelentkezem.

Az autó elhallgatott.

– Halló? Halló?

Sofia a szélvédőn megjelenő térképre pillantott, és ráébredt, hogy valóban nem Essexbe, a kórház felé tart, hanem északi irányban hagyja el Londont, mert meglátta az M25-ös és az M1-es autópályát jelző kis ikonokat.

– Rupert? – szólalt meg ismét. – Rupert? Mi az isten haragja folyik itt? – Aztán Sofia hirtelen ravaszul hunyorított egy picit, a fejét félrebillentette, mint akinek csak most esik le, hogy mi is történik. Arcán széles mosoly terült el. – Rupert, te sunyi pokolfajzat! Ez a te műved, igaz? Bejuttattál abba a műsorba!

Sofia hátába belenyilallt a fájdalom, ahogy izgatottan az ülés szélére húzódott. A hasogatástól kissé összerezett, és körbenézett a kocsiban.

– Hová rejtették vajon a kamerákat? Vagy csak azt használják, ami a műszerfalban van?

Csak három olyan televíziós valóságshow volt, amelyet Sofia megfontolandónak tartott, és hajlandó lett volna szerepelni bennük.

Rupert azonban mindeddig sikertelenül próbálkozott megszervezni egy találkozót a producerekkel. Rendszeresen elutasították. Az idős színésznőt nem tartották elég fitnek ahhoz, hogy táncversenyen szerepeljen, és úgy vélték, ahhoz meg már túl öreg, hogy egy hónapot töltsön egyedül a perui dzsungelben. Ám a *Celebek gubancban* most nagyon menő téma lett, mindenki erről beszélt, és minden előadóművész, akinek a karrierje egy kicsit is megrekedt, kétségbeesetten igyekezett bekerülni.

Az egyes évadok nyitóepizódjában minden figyelmeztetés nélkül elrabolnak tíz hírességet. Ismeretlen helyre viszik őket, ahol fizikai és szellemi feladatok egész sorát kell megoldaniuk. Közben a kamerák egy héten át minden mozdulatukat rögzítik. Egy évvel korábban Sofia irigykedve nézte, hogy egy színésznő – aki több mint négy évtizede volt riválisa –, Tracy Fenton lett a kiválasztott kevesek egyike. Őt is úgy rabolták el, hogy épp kocsival ment valahová, és

a műsor hatására újraéledő népszerűségének köszönhetően két különböző, nagyszabású kábeltévé drámasorozatban is szerepet kapott. És íme, most úgy tűnik, hogy a *Celebek gubanchan* producerei Sofiát is kiválasztották.

Ökölbe szorított kézzel igyekezett elfojtani az izgalmát. Úgy látszik, a visszatérés a küszöbön áll. Érezte! Itt nem arról van szó, hogy a szappanoperák ráncos nagymamáit alakítsa. Ebben a műsorban önmagát hozza, és egy héten át minden este ezt sugározzák majd az emberek otthonában, járműveiben, a telefonjaikon és a tabletjeiken.

Sofia ismét kivette a tükröt a táskájából, és minden szög-ből ellenőrizte a sminkjét, a kellő helyeken megtörölgette, elsimította a festéket, megerősítette a kontúrozást. Aztán bevett egy fájdalomcsillapítót, és leöblítette egy korty brandyvel.

– Ez az, Oscar! – mondta büszkén, miközben megsimogatta a kutya fejét. – Anyuci úton van vissza a csúcsra. Majd meglátod!

Rezzentelenül, kitartóan mosolygott, egyenesen bele a kamerába, és évek óta először nem félt szembenézni a saját képével, a megjelenésével a képernyőn.

4. fejezet

EncycloWorld

Főoldal
Tartalom
Kiemelt tartalom
Aktuális események
Válogatott cikkek
Felajánlások
Bolt

Interakció

Súgó
Az EncycloWorld
Közösség
Változások
Kapcsolat

Házassági évforduló

az EncycloWorld, a szabadon elérhető enciklopédia

A **házassági évforduló** megünneplésének gyökerei egészen a **Német-római Birodalomig** nyúlnak vissza. Az évfordulós ajándékok országonként változnak, de néhányuk tradicionális. Tizedik: **Őn, alumínium**.

Tartalom [elrejtés]
1 Házassági évforduló
2 Német-római Birodalom
3 Őn
4 Alumínium

SAM ÉS HEIDI COLE

– Biztos, hogy a szüleid szabaddá tették a mai napot? – kérdezte Sam. – Anyád reménytelen eset. Sosem emlékszik, hogy elvállalta a gyerekeket.

– Igen, biztos, hogy ráérnek – válaszolta Heidi. – Rég beírtam a dátumot a családi naptárba. Ahogy közeledik az idő, úgy kap mindennap egy sms-értesítést. És te? Egészen biztos, hogy addigra visszaérsz Lutonba?

– Aha! Elvileg igen.

– Na, és akkor mikor mondd már el, hogy mit szerveztél?

– Nem most. Ahogy mondtam, meglepetés.

- Tudod, hogy utálok a meglepetéseket!
- A legtöbb nő imádja, ha meglepik.
- A legtöbb nő nem rendőr, és az én munkámban a meglepetések ritkán jelentenek jót.

– Akkor legyen ez a kivétel. Most az egyszer higgy egy kicsit a férjedben!

Heidi majdnem felnyerített, de uralkodott magán. Némán befejezte a körömrészelést, és visszaemlékezett, hogyan ünnepeltek tavaly: halat ettek egy közeli kocsmában. Szűkösen éltek, így nem adott hangot csalódottságának. Jónéhány hónappal később azonban véletlenül rájött, hogy mi a valódi oka az anyagi nehézségeiknek. De úgy döntött, hogy nem szól semmit, megtartja magának. Az autó műszerfalára nézett, hogy lássa, mennyi idő van még hátra az érkezésig. Húsz perc, és ott lesz. Valamivel el akarta terelni a figyelmét a szorongásról, amit a következő lépés váltott ki belőle. Ezért úgy döntött, hogy kifesti a körmeit. Kinyitotta a táskáját és kivett belőle három különböző árnyalatú fehér lakkot.

– Melyiket válasszam? – kérdezte, és a műszerfalba épített kamera felé tartotta őket.

Látta, hogy Sam az ő autója konzolján keresztül mind-egyiket alaposan szemügyre veszi.

– A fehéret – felelte, és belapátolt egy nagy kanál meleg zabkását a kezében tartott ételesdobozból. Heidi ki nem állhatta, ha reggel Sam kocsiját kellett használnia, mert vagy a tejes zabkásától, vagy a ropogósra piritott szalonnától bűzlött.

– Melyik fehéret? – erősködött. Látszott, hogy Sam tétovázik, mintha az ösztönei figyelmeztetnék, hogy ez valami próbatétel lesz.

– A bal oldalit.

– Kitűnő memóriád van! Ugyanezt használtam az esküvőnk napján is.

– Hogyan is felejthetném el!

Heidi tudta, hogy a férje hazudik, mert ő is hazudott. Az esküvőn babarózsaszín lakkal kente be a körmét. Mostanában egyre gyakrabban kapta magát rajta, hogy teszteli a férfit, még a legapróbb és legártatlanabb kérdésekben is. Csak hogy lássa, meddig hajlandó elmenni a kitalációkkal.

– Erről a színről mindig az jut eszembe, ahogy Kimmel és Lisával a manikűrszalomban válogattunk – folytatta, mesélés közben agyalva ki a történetet. – Az őrületbe kergettük a tulajdonost, ahogy megpróbáltuk eldönteni, melyik árnyalatot válasszuk. Kim csak hajtotta a magáét, hogy az elefántcsontszín lenne a legjobb, mert az passzolt a ruhámhoz, de én valamivel több élénkséget képzeltem el.

– Helyesen döntöttél. Csodálatosan néztél ki.

Heidi megpróbált olvasni a férfi mosolyából, magában remélve, hogy hátha őszinte. Eszébe jutott, ahogy ott várt rá a templom oltáránál, ahogy hátrafordította a fejét, amikor az orgonista elkezdte játszani Wagner *Nászindulóját*, és ahogyan törölgette a szemét, amikor megpillantotta őt. Heidi még most is, mindazok után, ami történt, bármit megtett volna, hogy újra átélhesse a kapcsolatuk elején megtapasztalt mesebeli pillanatokot, ha csak egy percre is.

– Emlékszel, hol volt az első randevúnk? – kérdezte a férjét.

– Persze! Az aldeburgh-i halas étteremben, a főutcán.

– Nem, az már a második volt.

– Az első nem számolom, mert az akkor volt, amikor megismerkedtünk.

– Tényleg! Valami durva legénybúcsún voltál azon a hétvégén.

– Bob tanúja foglalt a bandának két nagy lakókocsit valami főleg nyugdíjasok által használt lakókocsiparkban, és a legközelebbi város egyetlen bárja tizenegykor bezárt. Aztán megláttalak téged és a barátnőidet. Épp mentetek vissza a kempingbe, és mire észbe kaptam, már ott ültem veled

a tengerparton. Egy üveg prosecco társaságában virrasztottuk át az éjszakát, és vártuk a napfelkeltét.

Heidi bőréen kellemes melegség áradt szét, mintegy újra átélve azt az érzést, ami akkor fogta el, amikor Sam hozzáhajolt, és először megcsókolta. Akkoriban, a szülei házasságának összeomlását követően, Heidi cseppet sem hitt a „boldogan éltek, míg meg nem haltak” meséjében. Azt pedig sosem gondolta volna, hogy ilyen gyorsan, ennyire fülig szerelmes tudna lenni valakibe. Ám a hirtelen elérzékenyülés, ahogy jött, úgy el is szállt. Mielőtt nekilátott volna a másik kezén is a lakkozásnak, egy darabig finoman fújogatta a már befestett körmeit.

– Ki gondolta volna akkor, hogy egy nap majd a tizedik házassági évfordulónkat ünnepeljük? – kérdezte.

– Én – mondta Sam. – Mert előtted sosem találkoztam senkivel, akivel ennyire egy hullámhosszon lettem volna. Szó sem lehetett róla, hogy elérsezelek! És ha már itt tartunk, a fémfűrészen kívül, amivel levághatjuk a lábunkról a láncot és a golyót, mit vegyünk még magunknak?

– Valami ónból készült dolog kell.

– Szóval, ha becsomagolnék egy konzerv spagettit, akkor azzal boldoggá tennélek?

– Próbáld ki! Majd meglátjuk mennyi időbe telik a proktológusnak sebészi úton eltávolítania!

– Mi volt azon a modern évfordulás ajándéklistán, amit a guglin találtál?

– Gyémánt. Úgy tűnik, a gyémánt még mindig a nők legjobb barátja.

– Azt hittem, én vagyok a legjobb barátod!

Az *voltál*, gondolta magában Heidi. *Valamikor régen te voltál a mindenem.*

Sam a nyakkendőjével tisztogatta a szemüvegét. Amikor megismerkedtek, még nem volt szemüveges, de hát akkoriban a hajába és a szakállába sem vegyültek ős szálak, és a szeme körül sem voltak nevetóránccok. Heidi azon töpren-

gett, hogy vajon a férje is úgy figyelte-e az ő öregedését, ahogyan ő a férfiét. Meglehet, ez az egész itt kezdődött. Talán a genetikai állománya az oka. Heidi többé nem volt olyan vonzó a férje szemében, mint annak idején, szerelmük első fellángolásakor. De hát nem erről szólt a házasság? Nem a szertartás, a nagyvonalú gesztusok vagy az évfordulók számon tartása a lényeg, nem igaz? Hanem az, hogy két ember minden körülmények között kitart egymás mellett, együtt öregszenek meg, és minden hibájuktól függetlenül szeretik egymást. *Holtomiglan, holtodiglan*, mondta magában.

Heidi azon gondolkodott, hogy mások vajon mit látnak, amikor ránéznek. Képzletben még mindig az a húszéves lány volt, aki előtt ott áll az egész élet. A valóságban viszont negyvenéves, kétgyermekes anyuka volt, akinek egykori dús, szőke hajkoronája kezdett veszíteni a fényéből. A foga fehéritésre szorult, és az állkapcsa mentén a bőr egyre kevésbé volt rugalmas. Ahogy a gravitáció erejétől az arca egyre jobban elpetyhüdt, úgy nyúltak meg a szeplői is. Manapság már nem annyira aranyos, barna pöttyöknek, mint inkább kövér tintapacáknak tűntek. Az évek során azonban nem csak a külseje keményedett meg; a személyisége is változott. A munkája igencsak megnehezítette, hogy meglássa a jót az emberekben. Mára már elfelejtette, hogyan kell sírni. Akár örömeiben, akár bánatában. Néha úgy érezte, mintha kővé vált volna, és ha feltörik, belül is csak kemény sziklát találnak.

– Hiányzik neked néha az az idő? – kérdezte Heidi hirtelen.

– Milyen idő?

– Hát, amikor akkor ittunk, dohányoztunk, amikor csak akartunk, ha kedvünk tartotta, fogtuk magunkat és átruccantunk a kontinensre egy-egy városnéző hétvégére, és nem kellett a gyerekek miatt aggódnunk.

– Néha. Amikor például karácsony előtt elkaptak valami gyomorfertőzést, és az egész ház úgy bűzlött, mint egy ókori

római vomitórium.* De összességében nem. Ez a mi közös kalandunk velük együtt sokkal érdekesebb.

– Ha sikerülne elcsípnünk egy olcsó ajánlatot az utószezonban, elvihetnénk őket augusztusban néhány napra Dél-Franciaországba. Összepakoljuk a legszükségesebbeket, beütjük a GPS-be a címet, éjszaka indulunk, és alszunk, amíg a kocsni elvisz minket. Reggelre már Lyonban lehetnénk.

Heidi hamarabb tudta, hogy erre mi lesz a válasz, mint hogy a férje megszólalt volna.

– Meglátjuk – mondta Sam. Amint szóba került egy esetleges külföldi út, a férfit a házasságuk során szinte mindig így „meglátjukolt”. Sam minden második karácsonyt a spanyol Algarve tartományában élő anyjánál töltött. De mindig egyedül ment.

– Szóval, hová viszel az évfordulónkon? – kérdezte Heidi.

– Ó, az isten szerelmére! Ha tényleg tudni akarod, akkor elárulom. De ne kezdj később nyafogni, hogy tönkretettem a meglepetést!

– Gyerünk! Nyögd már ki!

– Oké! Kibéreltem egy lakókocsit a hétvégére Aldeburghban, és azt terveztem, hogy csapunk egy kora reggeli pikniket, hogy ott kezdhessük a napot, ahol minden elkezdődött: a felkelő nap alatt.

– Ó, de drága vagy! – mondta Heidi, de persze egy percig sem gondolta komolyan. Sam nyilvánvalóan azt hitte,

* A vomitórium a közhiedelemmel ellentétben nem egy külön, a hányásnak dedikált helyiség volt az ókori Rómában, hanem olyan folyosó a közösségi helyeken (pl. az amfiteátrumokban vagy a stadionokban) az ülésorok alatt vagy mögött, amelyen keresztül a nézők gyorsan elhagyhatták a terepet. Először Macrobius *Saturnaliájában* (magyarul: *Baráti beszélgetések. A Saturnus-ünnep*. Ford. Szabó György. Erdélyi Gondolat Könyvkiadó, Székelyudvarhely, 2003.) jelenik meg, a Kr. u. 5. században. Macrobius a vomitoria többes számmal utal azokra a járatokra, amelyeken keresztül a nézők „kiköphetnek” a nyilvános szórakozóhelyeken – a ford. és a szerk.

hogy milyen gondosan eltervezett, romantikus gesztust tesz. – Nagyon kedves gondolat.

– Én is azt hiszem – válaszolta a férje. – De aztán eszembe jutott, hogy tavaly a feleségem képe úgy megnyúlt a csalódottságtól, hogy majdnem hasra esett benne a kocsmában. Ezért inkább vettem két jegyet egy musicalra, amit a West Enden játszanak, majd eszünk egy kiadós vacsorát egy előkelő étteremben, éjszakára pedig kivettem egy szobát egy szállodában a Covent Gardenben.

Heidi tudta, hogy ebből nem lesz semmi, de ettől függetlenül belement a játékba.

– Komolyan? Megengedhetjük ezt magunknak? Közeledik James iskolai sítúrája...

– Igen, megengedhetjük – válaszolta Sam egy csipetnyi ingerültséggel a hangjában, amiért így kérdőre vonta. – Már jó ideje spórolok rá.

Heidi kinyitotta a száját, hogy mondjon még valamit, de meggondolta magát. Inkább a kamera elé tartotta a frissen festett, fehér körmeit.

– Hogy tetszik? – kérdezte, de mielőtt Sam válaszolni tudott volna, a képernyő elsötétült. – Sam? Megszakadt a vonal?

Eközben a Heidi mögött néhány kilométerrel haladó kocsi-ban Sam párszor a műszerfalra csapott, hogy újra működésbe hozza a berendezést. Úgy vélte, most fizet meg azért, hogy nem vett tudomást az autó automatikus emlékeztetőiről, hogy ideje a hathavi műszaki vizsga és szoftverfrissítés elvégzésének, hogy diagnosztizálják a problémát. Még Heidinek sem foglalt időpontot, de azt a feleségének nem kell tudnia. Ahogy sok más egyebet sem volt szükséges tudnia.

– Én hallak – mondta Sam.

– Mi történt?

– Biztosan valami wifi fekete lyukba kerültünk.

– Akkor miért programozza át magát a GPS-em egy másik útvonalra? – kérdezte Heidi.

Sam letette maga mellé az ülésre az immár üres zabkásás tálkát.

– Van úgy, hogy csinál ilyet, nem? Tudod, amikor baleset van, vagy valami más miatt torlódás keletkezik. – De épp ekkor a képernyőjére pillantott. – Egy pillanat! Az enyém is ugyanazt csinálja! Mi? Hova a fenébe...

De már nem tudta befejezni a mondatot. A hangszórókból megszólaló hang nem a feleségéé volt, és nem is a sajátja.

5. fejezet

TV TVNews.co.uk

Hírek: 7:05

A leicestershire-i rendőrség 12 gyanúsítottat tartóztatott le embercsempészás, munkaerő-kizsákmányolás és modernkori rabszolga-kereskedelem vádjával.

A rendőrség két üzlethelyiségben is razzziát tartott Leicesterben a kora reggeli órákban, Rugbyben pedig három magánlakást kutattak át. A nap folyamán két férfit és egy nőt már bíróság elé állítottak, míg a másik kilenc elfogott gyanúsított kihallgatása jelenleg is folyik.

SZABANA KARTRI

– Menni fog, menni fog, menni fog... – mantrázta Szabana halkán, ahogy az autó önműködően haladt vele, és ő maga mögött hagyta az otthonát, egész szűk életterét. *Hát tényleg belevágok*, gondolta. Az elképzelhetetlen valósággá vált.

Alig fél óra telt el azóta, hogy a fia, Redzsánsz megjelent a családi otthon ajtajában, és könyörgött, hogy hallgasson rá. Noha Szabana szívből örült, hogy látta, első gondolata mindjárt a fiú biztonsága volt.

– Mit keresel itt? – kérdezte két tenyerébe fogva a fia arcát, és tekintete hol elsősülöttjére, hol a szomszédos házakra rebbent, hogy ellenőrizze, nem vette-e észre valaki a visszatértét. A fiú levegő után kapkodott. – Tudod, hogy nem jöhetsz ide – folytatta Szabana. – Nem biztonságos.

– Ez többé már nem számít – válaszolta Redzsánsz. – Anya, kérlek, hallgass rám! Itt a lehetőség, amire vártál. Hogy megszabadulj innen.

– Miről beszélsz, fiam? Mi történt?

– Apát letartóztatták.

Szabana döbbsen hátrált egy lépést, és hitetlenkedve megrázta a fejét, mintha rosszul hallotta volna.

– Mi az, hogy letartóztatták? Miért?

– Nem ismerem a részleteket, csak annyit tudok, hogy az ügyvédje felhívott, hogy tedd le érte az óvadékot. Mivel nem beszélsz angolul, ezért hívott előbb engem. Az ügyvéd csak annyit mondott, hogy az emberkereskedelem is szerepel a vádak között.

Szabana már hallotta ezt a kifejezést, de sosem jutott eszébe, hogy megkérdezze, mit jelent.

– Ez azt jelenti, hogy az egyik országból illegálisan kicsempészik az embereket egy másikba – magyarázta Redzsánsz. – A férfiakat gyakran eladják, rabszolgamunkások lesznek, a nőket pedig prostitúcióra kényszerítik.

Szabana ijedten a szája elé kapta a kezét.

– És azt mondják, hogy az apád ezt csinálta?

– Igen, ezzel vádolják. Rohitot és Szandzsajt szintén letartóztatták az étteremben tegnap este, meg még egy csomó más férfit is, más helyeken. A rendőrség azt állítja, hogy egy banda tagjai, akik Asszám nyomornegyedeiben szedik össze a gyerekeket és a koldusokat, és aztán eladják őket.

Szabana felismerte az említett férfiak nevét, de az arcukat nem tudta felidézni. Amikor a férje, Vihán elhívta a barátait, mindig megparancsolta a feleségének, hogy menjen fel az emeletre, és addig ne merjen mutatkozni, amíg a vendégek el nem mennek. Gyakran hajnalig az ebédlőben maradtak, mígnem lerészegedtek az erős rizspálinkától. A férje nem ritkán napokig kimaradt, ezért is nem hiányolta az asszony az este.

– Anya, itt az alkalom, hogy elhagyd! – mondta Redzsánsz. – Sosem lesz még egy ilyen lehetőség!

Szabana tudta, ha valóban igaz, amit a fia mond, akkor minden, amiről valaha álmodott, most talán tényleg valóra válhat. És mégis habozott.

– Nem állok készen – suttogta hevesen zakatoló szívvel. – Össze kell csomagolnom a ruhákat, elkészíteni a lányokat... Nekik mit mondjak? Nincs semmi megtakarított pénzem, miből veszünk ennivalót? Miből fogunk megélni? Hová menjünk?

– Két taxi vár a ház előtt – fordult meg Redzsánsz, és a háta mögé mutatott. – Az egyik téged visz el egy ügyvédhez, a másik pedig egy menedékhelyre viszi a lányokat. Apa elmondta, hogy a kerti szerszámokkamrában rejtegeti a pénzét. Több ezer fontot, amiből leteheti az óvadékot. Semmi és senki sem áll az utadban, hogy elvedd.

– De ez lopás!

– Ő pedig két évtizedet lopott el az életedből.

– Milyen az a menedékhely?

– A hozzánk hasonló családoknak hozták létre, és az olyan nőknek, mint te. Az indiai közösségekhez tartozó feleségeknek, akiket egész életükben a férjeik uraltak, és akiknek elégük van abból, hogy verik és terrorizálják őket, és úgy bánnak velük, mint egy kutyával. És akiknek segítségre van szükségük ahhoz, hogy újrakezdjék az életüket.

– De... de... – Szabana nem talált szavakat.

Annyi éven át fantáziált arról, hogy elszökik Vihántól! Kilenc év telt el az utolsó komolyabb próbálkozása óta, amikor azt tervezte, hogy Leicesterből Newcastle-be menekül, egy távoli unokatestvéréhez. Mrs. Patel, a helyi élelmiszerbolt tulajdonosa segítette ebben. Csakhogy amikor Mrs. Patel férje véletlenül megtalálta a National Express járatára szóló buszjegyeket, amelyeket a felesége Szabana és a gyermekei számára rejtegetett, kötelességének érezte, hogy elmondja Vihánnak a dolgot. Megtorlásul olyan kegyetlen

verést kapott, hogy a mai napig nem tud rendesen ráállni a jobb bokájára.

Azóta az egyetlen reménye az maradt, hogy talán a korai halál szabadítja majd meg a világot Vihántól. Mindennap elszívott egy egész doboz magas kátránytartalmú cigarettát, és a zsíros ételektől legalább húsz kiló túlsúlyt cipelt. Csak idő kérdése, hogy a szíve mikor mondja fel a szolgálatot. Az asszony néha elképzelte, hogy a férje összeesik a konyhában, szívéhez kapva hever a padlón, és könnyörög neki, hogy hívjon segítséget. *Nem tudok*, mondaná neki. Én csak bengáli nyelven beszélek. Nem emlékszel? Nem engedted meg, hogy megtanuljak angolul.

– Anya – hozta vissza Redzsánsz hangja a valóságba. A fiú megfogta a kezét. – Ugye, te is ezt akarod? A lehetőséget, hogy mindannyian megszabaduljatok tőle. Mert most itt van. Megkaptad.

– Ha hazakerül, utánunk jön, bárhol megtalál minket és végez velünk. Tudom, milyen bosszúálló az apád, ha provokálják!

– Nem így lesz. Beszéltem a nőekkel, akik a menhelyet vezetik, és elmagyaráztam nekik a helyzetedet. Azt mondták, hogy szívesen látnak, amint erre készen állsz. Titokban tartják a nevedet, senki sem fogja tudni, hogy hol vagy. Idefelé jövet megint beszéltem velük. Mindannyiótokat fogadni tudnak már ma délelőtt. Várnak az ágyaitok. Megadták egy ügyvédnö elérhetőségét is, aki szorosan együttműködik velük. Fogadni fog, hogy megbeszélje veled a távoltartási végzés kérvényezését apa ellen. Minden el van intézve, minden készen áll. Már csak te kellesz és a lányok.

– És te? Veled mi lesz? Hová mész?

– Már csak néhány hónap, és kezdődik az egyetem. Addig majd meghúszom magam itt-ott, a barátaimnál. Tiszta szerencse, hogy apa kirúgott, mert gyűlöli a meleget. Szerinte az még a halálnál is rosszabb. De ezzel a lehető leg-

jobbat tette velem. Anya, a világ gyönyörű ezeken a falakon kívül. Csak adj magadnak esélyt, hogy megismerd!

– Ez az ügyvédnő ismerősöd tudja, hogy nem beszélek angolul?

– Igen, és azt mondja, ne aggódj, nagyon sok hasonló esetet látott. Segíteni akar neked.

– Megígéred, hogy vigyázol a lányokra, amíg én beszélek veled?

– Persze!

Váratlanul csodás melegség áradt szét Szabana ereiben, és átjárta minden egyes porcikáját. Eddig csak alig érzékelhetően bólogatott, de most elképzelte, mennyire másképp alakulhatna a jövője, ha bízna a fiában és az emberekben, akikkel megbeszélte, hogy segítenek neki. Végtelen alázat fogta el attól, hogy ezek az emberek úgy is segíteni akarnak rajta, hogy nem is ismerik.

Egyenesen Redzsánsz szemébe nézett. – Segíts, hogy felkészítsük a húgaidat – mondta egyre növekvő önbizalommal.

Szabana két nagy bevásárlószatyorba pakolta mindazt a holmit, amire a következő néhány napban szüksége lehet: ruhát, fehérneműt, tisztálkodószereket. Közben a falon át hallotta, hogy Redzsánsz segít készülődni négy húgának. Roppant büszke volt egyetlen fiára, hogy mindannak ellenére, amit az apjától látott, tisztában volt vele, hogy az a fajta viselkedés helytelen. Képes volt kedves, szelíd és figyelmes maradni. A neve, amit Szabana választott, azt jelentette, hogy az „első napsugár”. És most pontosan ezzel ajándékozta meg. Esélyt adott neki, hogy új napot, új fényt lásson. Az asszony készen állt rá, hogy elhagyja az árnyakat, és kilépjen egy olyan világba, amelynek a fényére már alig emlékezett.

Miközben a lányok lefelé tartottak a lépcsőn, gyorsan mondott értük egy rövid imát. Az anyaságot a lehető legjobb szándékkal vállalta, önállóságra akarta tanítani a lá-

nyait, hogy ne hagyják, hogy bárki is irányítsa, uralja őket. De a tizennégy éves legidősebbtől kezdve a legfiatalabbig egész életükben mást sem láttak, csak azt, hogy az anyjuk egy elnyomott, rémült nő. Szabana remélte, hogy ha ilyen fedél alatt is kellett felnőniük, talán még nem késő, hogy megváltozzanak a házassággal kapcsolatos elvárásaik. Ha megismételnék az ő sorsát és az ő hibáit, arról nem ők tehetnének. És azt sosem bocsátaná meg magának.

Miután bepakolt a szatyrokba, Szabana a konyhába sitetett, felkapott egy kulcsot, majd kiment a lelakatolt szerzőszámoskamrába, ahová eddig sosem engedték bemenni. Tárolóedényeket rángatott le a polcokról, dobozokban és zsákokban turkált, mígnem megtalálta a rejtékhelyet, és kötegszámra húzta elő a pénzt. Az összeg nagysága egészen megdöbbenetete. Míg ő arra kényszerült, hogy a lehető legszűkösebb konyhapénzből gazdálkodja ki a növekvő család élelmiszer- és ruhaköltségeit, addig Vihán több ezer fonton ült. Ez csak fokozta az iránta érzett gyűlöletét.

Megtömte a zsebeit, majd bement a többiekhez a nappaliba, ahonnan eddig Vihán kitiltotta őket. Amikor meglátta a kislányait a ruhával, könyvekkel és néhány játékkal megtömött iskolai hátizsájkukkal a vállukon, az asszony lelkéből olyan erő tört fel, amelyről eddig nem is tudta, hogy létezik benne. Redzsánsz közben idegesen toporgott a vastag függöny mögött, menekülésre készen leste, hogy minden rendben van-e odakint. Ez a függöny oly sokáig rejtette el a világ szeme elől azt a nőt, akivé Szabana vált. De csak eddig, és nem tovább. Addig rángatta a rúdról, amíg az egész le nem zuhant a padlóra. Végre akadály nélkül kiláthatott az ablakon.

– Hadd lássanak! – mondta dacosan.

Sorra megcsókolta gyermekei arcát, és a két legfiatalabb, Aditdzsa és Krisz sírva fakadtak, mire szorosan magához ölelte őket.

– Majd megmutatom nektek, hogy mit jelent a boldogság – suttogta, ahogy elengedte őket. Redzsánsz kikísérte a lányokat a házból, és az egyik vezető nélküli taxiba terelte őket. Aztán segítette Szabanának betenni a csomagjait a másik járműbe, és beprogramozta az ügyvéd címét a GPS-be.

– Délután találkozunk – mondta aztán, és az anyja kezébe nyomott egy mobiltelefont, de aztán eszébe jutott, hogy még sosem volt telefonja, és nem tudja, hogyan kell kezelni. – Ezen hívlak. Amikor csörög, nyomd meg ezt a zöld gombot, hogy tudjunk beszélni. Akkor majd megrendelem a kocsit, ami elhoz hozzánk.

Szabana megölelte, és erősen magához szorította a fiát.

– Köszönöm – suttogta, aztán elengedte.

Az asszony életében először utazott vezető nélküli autóban. De bízott Redzsánszban, és a fia azt mondta, hogy a kocsit magától odaviszi, ahová mennie kell. A fia még tizennyolc éves sem volt, mégis ő volt az egyetlen férfi, akiben megbízott. Még a saját apjában sem bízott, aki olyan férfihoz kényszerítette, akiről tudta, hogy zabolátlanul erőszakos természetű, ahogy a fivéreibben sem, akik még Indiában majdnem halálra verték a fiút, akivel tinikorában járt, mert alsóbb kasztból származott.

Szabana lassan eljutott odáig, hogy gondolkodni mert azon, hová menjen, most, hogy szabaddá vált. Egy kis önkormányzati lakás is megfelelne, egy rádióval meg egy tévével, hogy meg tudjon nézni egy-egy filmet, miután a lányok lefeküdtek. Az évek során a filmek nyújtották neki az egyetlen menekvést. Néha, amikor Vihán nem ment haza, és elfelejtette eldugni a tévé távirányítóját, Szabana keresett egy indiai csatornát, és Bollywood leglátványosabb szerelmi történeteinek keresztül próbálta megélni azt, ami nem adatott meg neki. Szinte hipnotizálva nézte a gyönyörű lányokat, ahogy tökéletesen elrendezett hajukkal, élénk, színes ruhákban táncoltak azzal az örömmel, amit ő alig ismert. Mintha

valami egészen más isten áldotta volna meg őket, mint akihez ő imádkozott.

Szabana a műszerfalon megjelenő térképen figyelte az autó útját. Olyan utcákon haladt, amelyeken ő eddig csak gyalog járt. Már megszokta, hogy az izmai égtek a tömörszatyrok súlyától, amikor a bevásárlás után megrakodva hazafelé tartott.

Ennek vége! Hamarosan buszra vagy taxiba szállhat, vagy az is lehet, hogy barátnőket szerez, akikkel majd együtt jár vásárolni. Redzsánsz kitartásának hála, a lehetőségek hatalmas tárháza nyílt meg előtte és a gyerekei előtt. A szavak, amelyeket Vihán kivert belőle, lassan visszakúsztak a fejébe, a szókincsébe.

Menni fog, meg tudom csinálni, mondta magában. *Képes vagyok rá!*

És ez a belső hang volt az utolsó, amit Szabana hallott, mert a kocsi hangszórójából rádörrent valami angol beszéd. Olyan váratlanul érte, hogy összeresztett tőle.

– Mi történt? – kérdezte hangosan az anyanyelvén. Tekintete körbejárta az autó belsejét. A hang tovább beszélt, de ő csak néhány szót értett. Az egyik úgy hangzott, mintha azt mondta volna, „meghal”.

Aztán bekapcsolt a képernyő. A nagy téglalap sok kisebb képernyővel telt meg, és ezeken más, szintén autóban ülő emberek váltak láthatóvá. Egyikük sem mosolygott. Mindannyian úgy néztek ki, mintha félnének. Szabana közelebb hajolt a monitorhoz, reménykedett, hogy talán meglátja a fiát. De csak a saját arca volt az egyetlen ismerős a többi között.

Ekkor ugyanúgy elfogta a halálos rettenet, mint amikor meghallotta, hogy a késő éjjel hazatérő Vihán becsapja maga mögött az ajtót. Ha részeg volt, akkor dühös is. És ha dühös volt, akkor a feleségén vezette le a haragját, úgy, hogy azt tett vele, amihez csak kedve volt, miközben az asszony mozdulatlanul feküdt, behunyt szemmel, ökölbe szorított kézzel, egy jobb életről álmodva.

Hirtelen több hangot is hallott egyszerre, olyan szavak, nyelvek kezdtek betölteni a kocsit, amelyeket nem értett, és ezeket a bajba jutott emberek kísérteties kiáltásai, jajveszélése kísérte.

– Mi történik? – siránkozott. – Kérem szépen, mi ez? Félek! Kérem, megállítanak a kocsit? Szeretnék kiszállni!

Megnyomott egy gombot az ajtón, remélve, hogy az majd kinyílik, de semmi sem történt. Ránézett a Redzsánsztól kapott telefonra, és megnyomta rajta a zöld gombot, majd a füléhez emelte.

– Redzsánsz? – szólt bele. – Redzsánsz, fiam, hallasz? Ott vagy? Kérlek, válaszolj!

Semmi. Szabana úgy érezte, hogy az új élet, amiről álmodni mert, máris elkezdett kicsúszni a kezei közül.